

Arrest

nr. 170 317 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat N. DIRICKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers, G.D. en diens neef T.G., de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is. In de beslissingen wordt vooreerst opgemerkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun familie in een bloedwraak verwickeld zou zijn. Daarnaast komt, zo luiden de beslissingen voorts, hun gedrag en dat van hun familie geenszins overeen met dat van een familie die werkelijk wordt gevisieerd in een bloedwraak en om die reden in een isolatie leeft. Dienaangaande wordt o.a. gewezen op de vaststelling

dat verzoekers beiden bedrieglijke verklaringen aflegden over de isolatie. Voorts wordt erop gewezen dat elke logica ontbreekt in hun verklaringen dat de autoriteiten betrokken zouden zijn bij de moord op hun oom en de dreigementen aan hun familie, zoals zij en hun familie geloven. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering in een bloedwraak te verkeren, kan, aldus de commissaris-generaal, evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde dreig telefoons. Omwille van het geheel van de vaststellingen kan, zo wordt geoordeeld, geen enkel geloof worden gehecht aan de ingeroepen vluchtmotieven. De door verzoekers neergelegde documenten zijn, zo stelt de commissaris-generaal tot slot vast, niet van aard om het totaal gebrek aan geloofwaardigheid te kunnen herstellen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielaanvraag, te ontkrachten. Het relaas, met name de beweerdde problemen met, wraak door en vrees voor onbekenden, is ongeloofwaardig en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als 'document van het Parket van Kruje' aangeduide document betreft geen origineel, doch slechts een kopie. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 mei 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij belangrijke stukken hebben ingediend die betrekking hebben op de moord van hun oom. Zij lichten toe dat het een kopie betreft van het strafdossier. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij niet met zoveel woorden aangehaald hebben dat zij in een bloedwraak verwickeld zaten en dat zij ook duidelijk gesteld hebben dat zij volgens de regels Kanun niet in een bloedwraak zitten. Zij vragen zich dan ook af waarom het Commissariaat-generaal meent dat zij volgens hun verklaringen in een bloedwraak verwickeld zijn. Volgens verzoekende partijen gaat het in hun geval over een moord op hun oom, telefonische bedreigingen en het leven in isolatie bij gebrek aan bescherming door de autoriteiten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen valabele argumenten bijbrengen die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 2 mei 2016 opgenomen grond weerleggen of ontkrachten.

In de mate verzoekende partijen voorhouden dat zij niet begrijpen waarom het Commissariaat-generaal meent dat zij volgens hun verklaringen in een bloedwraak verwickeld zijn vermits zij niet met zoveel woorden aangehaald hebben dat zij in een bloedwraak verwickeld zaten, stelt de Raad samen met verwerende partij in haar nota met toelichtingen vast dat uit de gehoorverslagen van verzoekende partijen blijkt dat, ofschoon zij inderdaad niet met zoveel woorden gezegd hebben in een bloedwraak verwickeld te zijn, zij wel de indruk proberen te wekken dat er sprake zou zijn van bloedwraak naar aanleiding van de moord op hun oom. Zo praatten beide verzoekende partijen tijdens hun interview voor het CGVS meerdere keren over wraak, over dreigementen als gevolg van de moord op hun oom en over het leven in isolatie. Verzoekende partijen stelden dat de hele familie na het begin van de dreigementen in isolering ging leven en dat de familie om die reden zelfs speciaal een huis zou gebouwd hebben, waar de hele familie samen kon leven. Zij gaven ook voorbeelden van hun leven in isolatie. Dit alles wijst er op dat verzoekende partijen minstens de indruk van bloedwraak op hun familie proberen te wekken. Hoe dan ook, wraak of bloedwraak, verwerende partij wijst er voorts terecht op dat een aantal zaken in de verklaringen van verzoekende partijen zeer merkwaardig blijven: zo hebben verzoekende partijen het over wraak, omwille van de dreigtelefoons die de familie kreeg. Geen van hen beide kan echter verduidelijken waarom of wie wraak zou willen nemen op hun familie na de moord op hun oom. Ook blijken verzoekende partijen telkens de nadruk te willen leggen op het feit dat ze geïsoleerd leefden en niet of nauwelijks het huis verlieten. Als de protection officer hier verder op doorvraagt, blijkt dat zowel verzoekende partijen als andere familieleden toch buiten kwamen en zelfs niet enkel in uitzonderlijke situaties. Uit hun verklaringen kan dan ook niet zomaar worden afgeleid dat er sprake was van wraak en dat deze wraak zodanig imminent was dat zij niet in staat zouden zijn om een normaal leven te leiden in Albanië.

Waar verzoekende partijen benadrukken dat zij belangrijke stukken hebben ingediend die betrekking hebben op de moord van hun oom, met name een kopie van het strafdossier, stelt de Raad vast dat deze documenten geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissingen kunnen wijzigen vermits de moord op de oom van verzoekende partijen *in se* niet betwist wordt. De neergelegde kopie van het strafdossier kan bijgevolg hun totaal gebrek aan geloofwaardigheid betreffende de beweerde (bloed)wraak niet herstellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS